

KILDEHUSETS HISTORIE

Kildehuset - Fountain House i Aalborg

Denne specielle udgave er blevet skrevet af Hanne Juul og Berit Engström. Det var de to kvinder, der startede Kildehuset op. Man kan læse om hele forløbet, fra den første kontakt med Fountain-House-verden til indretningen af huset osv.

Vi syntes, at det kunne være interessant at læse om, hvordan ens klubhus egentligt er blevet til det, det er i dag:

Vores dejlige Kildehus

God fornøjelse!!

Har man spørgsmål, må man gerne kontakte Hanne eller Berit. De vil meget gerne fortælle om "dengang".

Skrevet af: Berit Engström og Hanne Juul

Redaktionsmedlemmer: Rikke og Manuela

Udsendelsesdato: Maj 2023

mailadresse: kildehuset1@gmail.com

Fountain House – never heard of

Berit Engström

Som ung ergoterapeutstuderende var jeg i 1986 i psykiatrisk praktik i Vejle. Her arbejdede jeg sammen med en ergoterapeut, der havde besøgt et spændende sted i New York, der hed Fountain House. I 1987 var jeg så heldig at skulle til NY i min ferie og havde nogle dage for mig selv, mens min rejsepartner var på kursus på FN på East 47th street. Jeg kom i tanke om det der spændende sted, jeg havde hørt om i min praktik, uden helt at kunne huske, hvad det egentlig handlede om.

Med bævende stemme ringede jeg til Fountain House i New York fra lille Aalborg og blev stillet om til en Mr Roger Propst, som fik mig skrevet op til en rundvisning. Det viste sig, at Fountain House lå i den anden ende af 47th street. Da jeg boede på et lettere ramponeret hotel på Times Square, var det bare en lille spadseretur.

Dengang var Hells Kitchen, som Fountain House ligger i, et rimeligt utrygt sted med kriminalitet og narko, så denne lille spadseretur følte, som var jeg havnet på en anden planet.

I dag er Clinton, som Hells Kitchen officielt hedder, et meget eftertragtet område præget af LGBT-kultur, og boligpriserne er skyhøje.

Jeg blev taget imod på den mest hjertevarme måde, og et medlem gav mig en fantastisk lærerig rundvisning og et indblik i, hvad empowerment og psykosocial rehabilitering kunne indebære. Alt hvad jeg havde lært om betydningen af et meningsfuldt hverdagsliv for menneskers identitet og livskvalitet blev udlevet her i fuld skala, selvom ingen brugte nogle af mine fagbegreber.

Jeg kunne ikke slippe stedet. Jeg spurgte Robin og hendes mand, Roger Propst, om jeg måtte komme igen. Selvfølgelig måtte jeg det, og jeg havde tre fantastiske dage som frivillig i huset.

Hells Kitchen var som nævnt ikke det tryggeste sted at færdes dengang. Mange medlemmer af Fountain House var dengang synligt præget af fejl- og overmedicinering og stærke bivirkninger, samtidig med, at mange også havde store sociale problemer, så der var mange mennesker, der så meget anderledes ud end i mit hood i Aalborg. Men alle var venlige og imødekommende, og næste morgen, da jeg gik "på arbejde", følte jeg mig som en del af noget større. Jeg følte, at jeg hørte til. Og jo tættere jeg kom på Fountain House, jo flere hilste venligt på mig, for selv om Fountain House var stort allerede dengang, blev man bare lynhurtigt en del af huset.

Da jeg kom hjem fra ferie og skulle skrive afgangsprøve, kom det naturligvis til at handle om tilbud i psykiatrien – og Fountain House var et af dem. Det første Fountain House var åbnet i København året før, og dem besøgte jeg naturligvis så hurtigt som muligt.

Som nyuddannet ergoterapeut blev jeg ansat af ledende ergoterapeut Hanne Juul på Psykiatrisk Sygehus i et vikariat. Jeg kunne ikke slippe tanken om Fountain House og søgte et WHO Fellowship rettet mod indførelse og udvikling af psykosociale tilbud til et 3-ugers træningsophold på Fountain House i NY. Jeg var superheldig og fik legatet og gik i gang med at søge flere legater. Jeg fik nok til, at jeg kunne besøge flere klubhuse i USA og arbejde frivilligt i huset i NY. Jeg var afsted i knap 2 måneder i

1989. Jeg måtte sige mit job op for at tage af sted, men blev ansat igen, da jeg kom hjem.

Jeg kunne slet ikke vente med at fortælle Hanne Juul og mine kollegaer om alt, hvad jeg havde oplevet. Hanne blev hurtigt lige så begejstret som jeg selv, og inden jeg havde set mig om, havde Hanne søgt foretræde hos direktionen på Aalborg Psykiatriske Sygehus for at søge støtte til at etablere et rehabiliteringstilbud – et klubhus efter Fountain House-modellen. Vores begrundelse var, at det var alment kendt, at der var alt for mange patienter, der røg ud og ind af sygehuset, fordi der ikke var den fornødne støtte efter udskrivelse.

Jeg glemmer aldrig psykiatrisk overlæge Skovgaard, der knapt værdigede os et blik, men bare kiggede på os over kanten af avisen og sagde, at det vist krævede en lægefaglig behovsundersøgelse. Det blev dog ikke nødvendigt at samle data ind, og vi fik hen ad vejen meget fin opbakning fra sygehusledelsen.

Ralph Bilby, fra Fountain House New York på besøg i Kildehuset. Her er han ved at læse i Kilden sammen med Hanne.

Kildehuskrøniken

Hanne Juul & Berit Engström

Kildehuskrøniken kaldte vi første del af Kildehusets forskningsrapport, som udkom i 1995. Rapporten "Kildehuset – Fountain House i Aalborg" udkom i bogformat, som er udsolgt. Her et udsnit i en let opdateret version.

Projektfasen

Vi gik i gang med at finde sparringspartnere, både til en egentlig projektgruppe, men også i forhold til økonomi, bestyrelse, hus.

Vi var ambitiøse og arbejdede på at få folkelig og politisk opbakning til ideen.

Fountain House i København lærte os at skrive alt ned, så al mødevirk-somhed, post og telefonkontakt er refereret og registreret fra starten. Og den strategi holdt vi fast i, så det blev til mange mapper. Hanne Juul tog fornylig kontakt til Stadsarkivet i Aalborg, som har overtaget alle dokumenterne fra de første år.

Den 26. oktober 1989 holdt projektgruppen sit første møde. Gruppen bestod af afdelingssygeplejerske Inge Bonfils, socialrådgiver Lone Kristiansen og undertegnede to ergoterapeuter, alle ansat på Aalborg Psykiatriske Sygehus. I de næste 2 år mødtes projektgruppen mindst en aften om ugen og ca. hver 6. weekend hovedsageligt for egne midler.

Projektbeskrivelsen

Den første arbejdsopgave var at udarbejde en projektbeskrivelse. Vi brugte projektbeskrivelsen fra Fountain House i København som udgangspunkt. Den blev kort og koncis og ikke at sammenligne med de projektbeskrivelser, der kræves af projektmagere nu om dage. Projektbeskri-

velsen beskrev i højere grad hvad, vi ville nå, end hvordan og inden for hvilken tidsramme. Det blev kendetegnende for vores arbejdsmetode: Vi sprang ud i arbejdsopgaverne med bind for øjnene uden egentlig at gøre os klart, hvad det ville indebære tidsmæssigt og arbejdsmæssigt. Vores mål var, at den selvejende institution skulle indgå driftsoverenskomst med det offentlige. Vi var klar over, at vi ikke kunne drive huset uden økonomisk støtte fra det offentlige, idet legatmidler i Danmark kun gives til drift i kortere projektperioder.

Bestyrelsen

Vi ville nedsætte en bestyrelse, som kunne legalisere og støtte projektet, især i forhold til at søge penge og købe hus. Selvom vi fik en driftsoverenskomst, ønskede vi mulighed for at søge penge til projekter ud over den daglige drift.

Vores bestræbelser på at nedsætte en bestyrelse i starten af projektfasen lykkedes ikke. Nordjyllands Amt var meget hurtigt imødekommende over for vores projekt, og vi regnede ikke med, at de ville støtte projektet, hvis de skulle forhandle med en bestyrelse kontra en projektgruppe.

PR

1990 stod i oplysningens tegn. Vi tog kontakt til alle uddannelsesinstitutioner inden for social- og sundhedsområdet, og gennem hele projektfasen underviste vi fast flere steder. Vi underviste psykiatrinøglepersoner og embedsmænd i de nordjyske kommuner. Vi skabte kontakt til pressen, som gav os fin PR.

Nordjyllands Amt afholdt i maj måned 1990 sit første sundhedsmarked i Aalborghallen. Vi besluttede at deltage med en stand, fordi vi så det som en god mulighed for at fortælle om vores projekt og skabe kontakter. Standen blev bygget op som et indbydende hus, hvor der var mulighed for aktivitet og snak. Vi hentede forstærkning fra medlemmer og medarbejdere i Fountain House i København, bl.a. Susanne Kjellmann. Standen lå ved en af hovedindgangene, og vi havde kassevis af foldere med, hvor vores navn blev præsenteret:

Kildehuset - Fountain House i Aalborg

Ikke mange besøgende gik forbi uden at få et ord med på vejen. Mange var interesserede i at indgå i støtteforeningen og gav os navn og adresse. Ved samme lejlighed holdt vi foredrag med hjælp fra et medlem fra København.

PR-arbejdet førte til, at 50 mennesker mødte op til den stiftende generalforsamling til en støtteforening, **Kildehusforeningen**, som fik en bredt repræsenteret bestyrelse af bl.a. brugere, professionelle, pårørende og en samfundsforsker. Kildehusforeningens formål var at støtte etableringen af et Fountain House i Aalborg og udbrede kendskabet til modellen. Støtteforeningen eksisterer stadig og er en naturlig del af huset og bidrager med støtte på talrige måder.

Glade Kildehusfolk

Besøg fra Fountain House i New York

Selv om vores første forsøg på at få opbakning fra ledelsen på Aalborg Psykiatriske sygehus strandede, fik vi nu særligt sygehusdirektør Hans Jørgen Christensens støtte. Da vi efter sundhedsmarkedet fik besøg fra Fountain House, New York, kom støtten blandt andet til udtryk ved, at Aalborg Psykiatriske Sygehus var vært ved en frokost for de amerikanske gæster. Her deltog repræsentanter fra Nordjyllands Amt, repræsentanter fra Fountain House i København, socialoverlæge i København Anse Leroy samt projektgruppens medlemmer til en uformel orientering og drøftelse af projektet.

Legater

Tidligt i forløbet fik vi et SE-nummer til den kommende selvejende institution til brug ved legatansøgninger, som var en af de store opgaver i projektfasen. Vi udarbejdede en standardansøgning, som blev sendt til offentlige og private legatdonorer efter flittig læsning i diverse legathåndbøger.

Legatansøgningerne begyndte at bære frugt. Netop som driftoverenskomsten næsten var forhandlet færdig, blev vi bevilget 800.000 kr. fra Socialministeriets Fattigdomsmidler øremærket til et undervisnings- og uddannelsesprogram og til et socialt program. Fra Tips og Lotto fik vi 100.000 kr. til etablering. Socialoverlæge Anse Leroy, der var med til at etablere Fountain House i København og talrige huse særligt i Østeuropa senere hen, var os en nær støtte i arbejdet med at skaffe midler.

Mange private fonde betænkte os med mindre beløb, og vi blev bevilget penge fra C.W. Obels Fond til at deltage i 6th International Seminar on the Clubhouse Model, som fandt sted i South Carolina, USA i august 1991 med 700 deltagere. Projektgruppen inviterede et kommende bestyrelsesmedlem med fra Nordjyllands Amt. Ved Seminaret repræsenterede vi de danske klubhuse ved et internationalt plenummøde og Berit Engström var key note speaker til den internationale seance.

Forhandlinger

I september 1990 nedsatte Nordjyllands Amt en arbejdsgruppe, hvis kommissorium var at oprette et Fountain House i Aalborg.

Arbejdsgruppen bestod af repræsentanter fra Nordjyllands Amt, Aalborg kommune, SIND, Aalborg Psykiatriske Sygehus og projektgruppen.

Projektgruppens evne til at formulere og konkretisere vores mål og ideer for andre kom på prøve. Arbejdsgruppens første opgave var en nærmere beskrivelse af projektet. Denne rapport skulle være færdig i oktober 1990 - og det blev den.

Rapporten dannede grundlag for de efterfølgende forhandlinger om vedtægter og driftsoverenskomst.

Projektgruppen havde flere mærkesager i forhandlingerne:

- at Kildehuset blev en selvejende institution med driftsoverenskomst med det offentlige
- at huset skulle ligge centralt, være uden institutionspræg og med nem adgang til offentlig transport
- at Kildehuset skulle have mulighed for aktiviteter ud over driftsoverenskomsten, finansieret af fondsmidler.

Organisationsstrukturen blev det største sværdslag.

Forhandlingsarbejdet om indholdet af vedtægter og driftsoverenskomst for den selvejende institution var intenst, og forhandlingerne stillede store krav til os.

Vi lærte gradvist spillets regler at kende, men vores ønske om en selvstændigt organiseret institution kolliderede med amtets ønsker. Vi ønskede selvstændighed for at skabe stabilitet og beskytte Kildehuset mod ændrede politiske holdninger og overordnede socialfaglige omstruktureringer i amt og kommune. Amt og kommune har naturligt et overordnet

ansvar for, at målgruppen får forskelligartede tilbud, og at de afsatte midler udnyttes bedst muligt. Dette er ikke nødvendigvis modsætningsforhold, men rehabilitering inden for psykiatrien er en langvarig proces uden umiddelbart synlige resultater. Vi så en fare i, at Kildehuset ikke kunne få den nødvendige tid til at konsolidere sig.

Vi fik støtte og vejledning fra Fountain House i København og søgte advokathjælp til det juridiske. Det var med at have antennerne ude hele tiden og tage initiativ og udvikle nye ideer i takt med, at de gamle blev forkastet. Vi måtte strække os langt i forhandlingerne, og kamelslugning blev en specialitet. Vi var dog tilfredse med det endelige resultat, som forelå i starten af juni måned 1991. Det lønnede sig at være vedholdende.

Forhandlingsresultatet *blev en selvejende institution med en bestyrelse sammensat af repræsentanter fra Nordjyllands Amt og Aalborg Kommune, arbejdsmarkedets parter, støtteforeningens formand samt to medlemmer af Kildehuset. Daglig leder og en medarbejder fik tale-* men ikke stemmeret.

Projektgruppens ønske om en bredt sammensat bestyrelse blev imødekommet med tre pladser til kreative mennesker efter bestyrelsens udpegning.

Åbningsdagen blev sat til januar 1992.

Kontorarbejde

Så blev Kildehuset til virkelighed

Hanne Juul

Men hvordan nåede vi frem til navnet Kildehuset?

I projektgruppen diskuterede vi ofte, hvad navnet skulle være. Vi så nærmere på Fountain House navnet, som jo var navnet på det første hus i New York. Navnet kom af, at der i deres gårdhave var et lille springvand. Fountain betyder springvand, en kilde, der kan vokse sig større. Det var derfor naturligt, at vi oversatte Fountain House direkte til Kildehuset, da vi ønskede at huset skulle ligge centralt og gerne tæt på Kildeparken. Vi var også inspireret af Kilden, som er et kendt og gammelt traditionelt spise- og dansested i Aalborg.

Hvorfor blev det alligevel herovre på Anders Mørchs Vej?

I projektgruppen ønskede vi et hus på ca. 500 m², som skulle ligge centralt med let adgang til offentlige transportmuligheder. Desuden måtte det ikke bære præg af en institution. Det viste sig at blive vanskeligt at finde et egnet hus. Jeg så på huse hver søndag i et år, men forgæves. Servitutter eller pris var en forhindring. Fx måtte man et sted gerne have hestehold, men ikke mere end 20 gæster ad gangen

I foråret 1991 blev huset på Anders Mørchs Vej ledigt, da AMU-centret opsgav deres lejemål. Amtet var ved at være utålmodigt, så det blev besluttet, at Kildehuset skulle ligge på Anders Mørchs Vej. Det var bestemt ikke en beslutning, vi kunne være glade for. Det var nok den sværeste kamel for os at sluge. Igennem det næste år kom der indsigelser fra Kildehusets bestyrelse, vores Støtteforening, medlemmer og medarbejdere. Men forgæves.

I dag har vi et smukt, fuldt møbleret og funktionelt indrettet hus, som på ingen måde ligner den fabrik, vi flyttede ind i d. 01.01.1992.

BILLEDER

BILLEDER

Indretningsenheden har udført et utrolig flot stykke arbejde. I en akkrediteringsrapport udtrykkes det således: "I bør skrive en artikel til inspiration til andre klubhuse om at påtage sig den opgave, som syntes en umulighed, hvis I ikke havde bevist, at det var muligt".

Vi skal huske, at vi flyttede ind i en 700 m² fuldstændig tom tidligere skotøjsfabrik med vinduer, der sad så højt, at man ikke kunne kigge ud. Fabriksarbejderne skulle ikke blive forstyrret af verden. De eneste møbler, vi havde, var et bord og 4 stole, jeg havde lånt på Psykiatrisk Sygehus. Næste dag var vi i Amtsgårdens kælder, hvor vi fik lov til at tage de møbler og ringbind, vi kunne bruge. Det var alt sammen kasserede, men pæne ting.

Sidst på ugen drog vi til Vodskov med en af mine venners hestetrailer, hvor vi fik stole og spisebord, vi kunne bruge ovenpå, hvor vi hurtigt fik indrettet spisestue.

Efterhånden, som tiden gik, indrettede vi kontor i halvdelen af det nuværende kontor og dagligstue i resten. Dengang var det to adskilte rum. Vi brugte nogle af vores fondsmidler til indkøb af mange af de nuværende møbler. De blev dog ikke pakket ud, før vi havde brug for dem. Nogle møbler blev først pakket ud efter 2 år.

Rygesalonen

Åbningsdagen

Jeg var blevet ansat som leder af Kildehuset d. 01.11.1991. De første 2 måneder var jeg på Amtsgården. Ingen kunne forstå, hvorfor jeg ikke bestilte møbler og andet inventar til Kildehuset i løbet af de to måneder, så det var fuldt etableret til åbningen d. 01.01.1992. Men det var jo netop konceptet, at medlemmer og medarbejdere arbejder sammen i et ligeværdigt samarbejde. Vi skulle jo i fællesskab indrette huset. Jeg brugte tiden på at ansætte tre medarbejdere. På selve åbningsdagen mødte vi fire medarbejdere hinanden for første gang.

Kun Berit og jeg kendte hinanden fra arbejdsgruppen. Det blev til en grundig præsentation og snak om retningslinjer for klubhuse – nu om dage kaldet standarder - og den nærmeste fremtid. Om eftermiddagen tog vi op på Psykiatrisk Sygehus og så en film om Fountain House i New York.

Næste dag mødte seks medlemmer op. De havde alle hørt om Kildehuset via Berit og jeg, mens vi var ansat på Psykiatrisk Sygehus. Berit havde desuden holdt et foredrag for patienter og ansatte, da vi etablerede støtteforeningen. Alligevel havde nogle lidt bange anelser og en vis portion skepsis. Hvad var det for et hus? Et sted hvor ligeværd, gensidig respekt og hjælpsomhed skulle være i højsæde, hvor man skulle arbejde og have ansvar. Et sted, hvor man var ønsket, og ventet. At det, at man mødte frem, havde betydning for andre og for husets drift.

Vi delte os i to grupper, en der tog til Bilka og købte en stumtjener og 20 klapstole og en gruppe, der købte brød til at lave sandwich, en kniv, glas og en flaske portvin.

Det var forberedelserne til åbningsreceptionen, hvor jeg bød velkommen og holdt en lille tale. Resten af dagen forløb i festligt lag, hvor vi udvekslede alle vores forventninger til husets fremtid.

I den følgende tid havde vi dagligt møde med repræsentanter fra forskellige firmaer, hvor vi skulle tage stilling til behov, pris og meget andet. Alle var involverede og følte ansvar. Vi skulle anskaffe alt. Lige fra service, kontorartikler, affaldscontainere, TV udstyr og lease kopimaskine.

Kildehuset på tur til Hjerl Hede

Kildehuset på vej til Norge

Et medlem skrev følgende digt en af de første dage:

”ORD”

Hvad er ord
Et lille ord med stor betydning
Ord styrer hele vores liv

Der er søde ord
Der er rare ord
Der er dejlige ord
Det får os til at føle, at vi har det rart

Der er hårde ord
Der er kolde ord
Der er sure ord
Det får os til at blive kede af det

Der er ligegyldige ord
Der er uforståelige ord
Der er ironiske ord
Det får os til at blive usikre
Der er onde ord
Der er grusomme ord
Der er uhyggelige ord
Der får os til at blive bange
Ord kan knuse et menneske så grusomt, at det til sidst kun hænger sammen udvendig ved hjælp af hud og knogler.
Ord kan genopbygge et menneske, hvis man bruger de rigtige ord - men det tager laaaang tid.
Et lille ord med stor magt.”

Et andet medlem skriver i husets 10 års jubilæumsskrift:

”Vi blev vist rundt på fabrikken, for det var virkelig fabrikslignende lokaler. Der var bart, hult og koldt. Et stort og godt køkken, det var, hvad der stod tilbage fra AMU centret. Vi blev budt velkommen med et glas portvin og et stykke kranskekage. Vi sad på nogle klapstole og borde, vi dårligt kunne nå op til, men der var god stemning, og det var spændende alt sammen. Hvor skulle vi starte, og hvad ville det alt sammen ende med i dette store hus?”

I løbet af den første måned mødte ca. 25 medlemmer op hver dag. Vi oprettede to enheder: kontor og køkken, men i løbet af kort tid oprettede vi også indretningsenhed og forskningsenhed. Dagligdagen blev struktureret, hvor medlemmer og medarbejdere i et ligeværdigt samarbejde udførte dagens mange gøremål.

Et medlem skriver (uddrag):

”Her er stedet, der har brug for dig. Her tæller din stemme og mening også. Her kan alle bruges – selv dem uden mening og selvtillid. Her er huset, der har brug for alle værdier, et menneske indeholder. Her bliver man modtaget med glæde hver dag. Ens humør stiger time for time. Her er brug for både store og små. Alle er interesseret i hinanden. Her har man chancen for at mærke varme, tryghed og glæde.”

Økonomi

På daværende tidspunkt måtte Kildehuset kun disponere over 2000 kr. i rede penge. Det betød, at jeg flere gange om ugen sammen med et medlem hentede penge på Amtsgården til indkøb af service, kontorartikler m.m. Det var et ønske, at vi selv kunne kontere, men først efter et halvt år kom vi på kursus sammen med sekretærer, så vi selv kunne betale vores regninger.

Vagn, Lea, Sanne, Christian, Per, H.C., Anette og Hanne på vej til konference i Toronto

Overgangsarbejde - OA

Overgangsarbejde er et særligt Fountain House-koncept, hvor medlemmer får muligheden for at afprøve sig selv på det almindelige arbejdsmarked til samme løn, som andre får for arbejdet. Vi gik hurtigt i gang med at skaffe huset overgangsarbejde. Det var bl.a. her, bestyrelsen var hjælpsom med kontakter til erhvervslivet.

Det første OA fik vi på AOF med at feje gården, vaske trapper og gulv i lerværkstedet samt aflæse målere. Et job på 2-3 timer ugentligt. Her fortæller det første medlem om, hvad der førte til, at han fik selvtilid til at arbejde:

”Jeg er meget glad for at komme i Kildehuset for at deltage i arbejdsopgaver, som psykiatriske patienter ellers aldrig ville blive tildelt: fx være med til at ansætte en ny medarbejder, at blive betroet penge, når han skal i banken eller på posthuset. Det er dejligt, der bliver regnet med én”.

Forskning

Som led i kvalitetssikring besluttede vi helt fra begyndelsen at indsamle data om vores daglige arbejde. Det gjaldt fremmøde, antal besøgende, undervisning af fagpersoner og andre interesserede. Vi søgte og fik 250.000 kr. fra Det Kommunale Momsfond til et forskningsprojekt, som resulterede i forskningsrapporten "Kildehuset – Fountain House i Aalborg". Det var et aktionsforskningsprojekt, hvor Lis Hilgaard og Jens Elmelund stod for henholdsvis en kvalitativ og en kvantitativ del med involvering af medlemmer og medarbejdere. Det var svært at få amtet til at acceptere, at medlemmer stod for dataindsamling, selv om de skulle underskrive en tavshedspligt. Professor i offentlig forvaltning, Oluf Jørgensen fra Aalborg Universitet, gav os ret i, at der naturligvis ikke var noget til hinder for medlemmernes deltagelse.

Kontakt til Clubhouse International

Allerede mens jeg stadig var ansat på Psykiatrisk Sygehus som ledende ergoterapeut, søgte jeg, og fik fondsmidler fra C.W.Obels Fond til deltagelse i et 3-ugers træningsophold ved Fountain House i New York. Foruden mig deltog et andet medlem fra arbejdsgruppen og Berit Engström. Sygehusledelsen havde velvilligt givet os tjenestefri både til dette og til studiebesøg i Fountain House i København, der var åbnet i 1986.

Endelig oprandt d. 15.10 1990, hvor vi spændte fløj til New York. På daværende tidspunkt kunne jeg kun det engelsk, jeg havde lært i skolen. Det var en kæmpe oplevelse at erfare, at alt det, vi havde beskrevet i vores projektbeskrivelse til Amtet, også eksisterede i virkeligheden. Det blev 3 uforglemmelige uger, hvor vi lærte en masse.

Det var starten på det Internationale samarbejde, vi siden har fået med rigtig mange klubhuse verden over. Mange medlemmer og medarbejdere har været på 3 ugers træning eller deltaget i Internationale konferencer. Hvert andet år i USA for alle klubhuse i verden, hvert andet år i Europa,

fortrinsvist for de Europæiske lande. Vi har altid sat en ære i at lave indlæg i workshops, lære nyt og være på forkant med udviklingen. Vi deltog allerede det første år i den anden Europæiske Konference i Amsterdam med to medlemmer, to medarbejdere og et bestyrelsesmedlem. Vi havde også sagt ja til at redigere og udsende det første Europæiske klubhusblad det første år.

I marts 1994 blev ICCD, nuværende Clubhouse International dannet. Noget af det første man etablerede var The Advisory Council, et rådgivende råd, som var en gruppe af "de dygtige og mest erfarne medlemmer og medarbejdere".

Man skulle anbefales til at være en del af gruppen. Ret kort tid efter fik vi besøg af Rudyard Probst og Bengt Jarl, som var leder af klubhuset i Malmø med henblik på at optage mig i The Advisory Council. Det var en meget stor ære, men også en stor udfordring.

Vi holdt to dages møder to gange om året i Fountain House i New York. Jeg var medlem af Advisory Council, indtil jeg gik på pension d. 01.10.2010.

I starten var vi kun 13 medlemmer, i dag er de vist over 60. Det var med til at give mig et stort indblik i udviklingen på verdensplan og give mig mange kontakter.

I 2001 fandt den første asiatiske konference sted. Den blev arrangeret af klubhuset i Hong Kong i samarbejde med Clubhouse International. Deltagerne var først og fremmest politikere og psykiatere med henblik på at udbrede modellen og oprette klubhuse i Kina, hvor der ikke var nogen klubhuse. Jeg blev inviteret med til konferencen som eneste europæer og lavede tre indlæg i plenum. Jeg var meget stolt.

Vi prøvede altid at være på forkant med udviklingen. I Danmark var Kildehuset initiativtager til oprettelsen af det, vi i dag kalder Fonden. Det er et samarbejde mellem alle de danske klubhuse. På et tidspunkt blev Fonden bevilliget 10 millioner kroner af Socialministeriet over en 5-årig periode. Pengene blev fortrinsvist brugt til åbning af nye klubhuse samt deltagelse i konferencer. Vi var et af de første lande, der havde oprettet en paraplyorganisation, "coalition". Mange lande og stater har siden oprettet coalitions. På et tidspunkt var vi 11 klubhuse i Danmark. Desværre måtte mange lukke igen, fordi det ikke lykkedes at opnå samarbejdsaftale med det offentlige. Man kan ikke eksistere af fondsmidler alene.

Efter jeg blev pensioneret, søgte jeg om at blive medlem af Clubhouse Internationals bestyrelse. Bestyrelsen består af 21 indflydelsesrige personer og medlemmer. Joel Corcoran, som de sidste 20 år har været daglig leder af Clubhouse Internationals kontor, repræsenterer de ca. 360 klubhuse, der er spredt over hele verden.

Jeg er den eneste, der er tidligere leder af et klubhus. Desværre kan jeg ikke længere deltage i bestyrelsesmøderne af private grunde. Da jeg ophørte, blev jeg udnævnt til Emeritus. Det betyder, at jeg på livstid er medlem af bestyrelsen af Clubhouse International og bliver inviteret til møder og bliver informeret om udviklingen. En position jeg er meget stolt af, da vi på verdensplan kun er 5 medlemmer med den titel.

10 års jubilæum—Januar 2002

Et medlems oplevelse (citeret fra et indlæg i jubilæumsskriftet 10 år)

”Da jeg startede i januar 1994, var jeg kun vant til korte, intensive forløb af 7 måneders varighed, men før det første år var gået, havde du, Kildehuset, sendt mig til min første internationale konference i København, givet mig en uges ferie i Brenderup og sendt mig på tre ugers træning i Malmø. For ikke at tale om, at jeg frivilligt var gået ind i forskningsenheden, og sammen med Berit baksede med statistik og ihærdigt prøvede at sætte mig ind i computerens mysterier. Jeg fik undervisning i EDB af Per og husker stadig min første tekst. Siden har jeg jo udviklet mit sproglige udtryk en del.

Så dumpede jeg ind i den Nationale/Internationale gruppe med Svend, Hanne, Sanne og skiftende besætning. Hvor mange kilometer har jeg ikke lagt under hjul på motorvejen som passager i Hannes Toyota og Sannes Saab på vej til nationale møder, for slet ikke at tale om de tusinder af kilometer, jeg har fløjet for at komme til konferencer i udlandet og repræsentere Kildehuset med diverse grundigt forberedte workshops? Jeg aner det ikke.

Uden Kildehuset havde jeg aldrig oplevet Niagara Falls, Algonquin Park med indlagt elg og Torontos Skyline eller mødt en indianer i North Carolina. Uden Kildehuset havde jeg aldrig prøvet at stå og sige ”tak for en god konference”, mens 1000 mennesker sad og hørte på og så mig på stor-skærm.

Og så skal vi selvfølgelig ikke glemme festerne i Kildehuset, sommerudflugterne og Brenderup Højskole, hvor de danske klubhuse mødes hvert år. Der er liv og fart over feltet hele tiden.”

Leder i Kildehuset

Jeg har været leder af Kildehuset i næsten 20 år. Det har været 20 meget begivenhedsrige år med store udfordringer. Jeg erfarede hurtigt, at det er meget sværere at være leder af en institution end leder på en institution. Der var meget teknisk stof, jeg skulle sætte mig ind i. Jeg tog et kursus i bogføring. Det var en helt fremmed verden for mig. Lige pludselig var jeg den, der stod med det endelige ansvar. Heldigvis har vi altid været gode til at uddelegere ansvar og deles om alle opgaverne i et ligeværdigt samarbejde.

Det har været en fantastisk rejse, jeg har gennemlevet de 20 år. Hvor har jeg haft et rigt liv med alle de dejlige mennesker, jeg har lært at kende og arbejdet sammen med både nationalt og internationalt.

En stor tak til alle, der har været engageret og med til at udvikle Kildehuset til det dejlige hus, det stadig er i dag.

Hannes sidste arbejdsdag

Er du blevet nysgerrig og gerne vil vide mere henvises til Jubilæumsskrift 10 år og Jubilæumsskrift 25 år. Er du særligt interesseret, kan du også besøge Stadsarkivet i Aalborg.

Berit og Hanne